

Alegre o divorciada

Una mort pluralment certa

Toni Roca

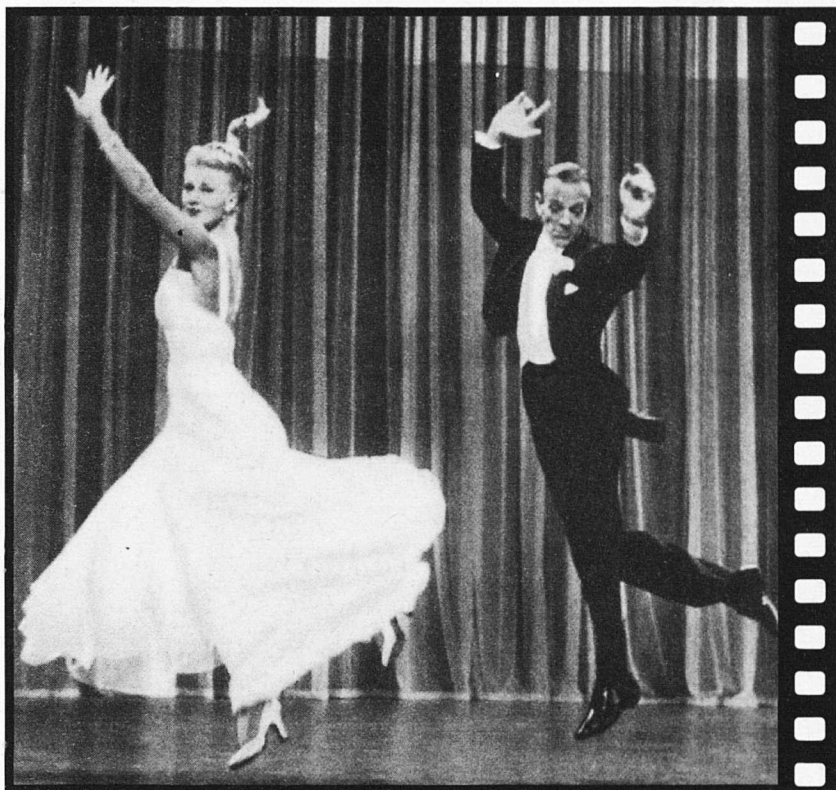
(“Ginger Rogers, que supo evolucionar hacia el género dramático con gran soltura, acaba de fallecer a los 83 años de edad, dejando tras de sí una difícil infancia, una larga carrera cinematográfica y una ajetreada vida amorosa, que describía con lujo de detalles en su autobiografía más benévola respecto de las relaciones con su eterno compañero de baile que lo que siempre contaron las crónicas mundanas...”)

CARLES FABREGAT

El ball es volia —operació impossible— perllongar pels segles dels segles. Pels segles dels segles amèn. Només un miracle —els dijous, miracle advertí un dia qualsevol Luis García Berlanga, anys cinquanta, Cifesa i altres evocacions pròpies— podia evitar el col·lapse, l'esclat definitiu, el crepuscle o l'agonia. En terminologia cinèfila/filmica, the end que ja s'ha acabat el bròquil. La final de tot. Els mots de la clausura. Però ara el ball irreversiblement ja no es perllonga. La Ginger és morta. Blanc sepulcre d'eternitat, conceptualitat del ball i de la cançó esdevinguda tendència oberta de totes les coses.

He recordat la seqüència secreta del film —no importa el títol, el director tampoc, menys el guionista— que portava l'impacte o l'emoció destil·lada de mica en mica com una mena de música que duia els noms i els llinatges d'Irving Berlin o Cole Porter. O... Ginger Rogers, companya infidel de Fred Astaire, dominava la dansa, intuïa l'escenari, controlava la *mise en scene*. Després el foc obert de la discussió i la polèmica al voltant d'aquella mítica figura... Llavors, llavors l'odissea d'un relat cinematogràfic que mescla i embolica el “musical” químicament pur

—en blanc i negre deliciós, exquisit i delicat—, la comèdia d'amor i desig, el melodrama carregat de febre i passió. L'aventura per l'aventura i tota ocasió i situació variable que portava sempre al rostre i la figura d'una ballarina singular, una actriu que fou magnífica i una presència alterable/inalterable al pas de tots els temps possibles. (Pensau, però, que aleshores, quan Ginger Rogers passejava intransigent i nerviosa pels bulevards i carrerons de Hollywood i altres entorns de disbauxa, una mort de lluerna i esplendor il·luminava aquella careta tan seva d'alegre i divorciada i de forma permanent?).

FRED ASTAIRE I GINGER ROGERS

El que passa és que des d'aquí, des de l'illa de l'illa, aquesta pregunta, aquesta qüestió és de difícil resposta precisament ara mateix, a les poques setmanes gairebé un mes de la mort —la mort eterna, la mort i la donzella, la mort tenia un preu— una mort en absolut sobtada. Ni sorpresiva. Però pluralment certa. Pluralment certa. Pluralment certa malgrat el poder i la glòria, el soroll i la fúria que qualsevol desencadenament de melodies encadenades desvirtua la realitat pura dels fets. De tots els fets. Per exemple, sense anar més lluny —però tampoc més a prop— el fet tan concret com la mort i conseqüent desaparició de Ginger Rogers. Una mort, cal no oblidar-ho, pluralment certa.